

Aprentatges de l'entorn

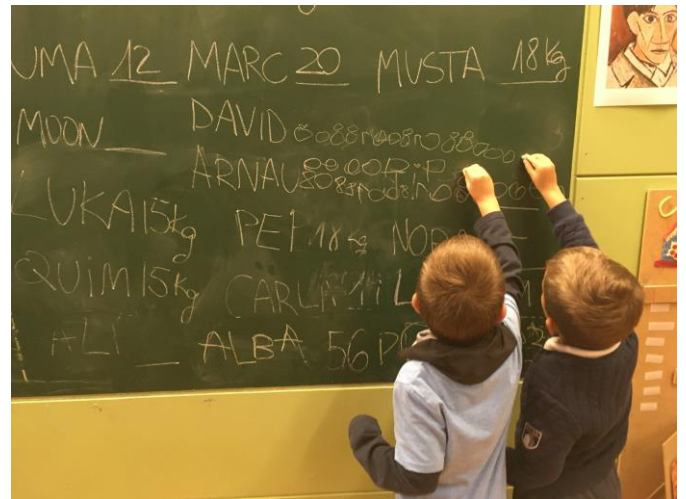
Aviu us vull compartir petits aprenentatges que fem conjuntament amb els infants a través d'objectes que venen de l'exterior. Sovint que ells mateixos decideixen dur de casa, del bosc o d'allà on els hagin trobat. És increïble tot el que poden aportar.

Un dia la Laia va venir amb una mandíbula que havien trobat amb la seva família quan van anar d'acampada. Era una dentadura d'algun animal que, de bon principi, no teníem ni idea a qui podia pertànyer i van començar les especulacions:

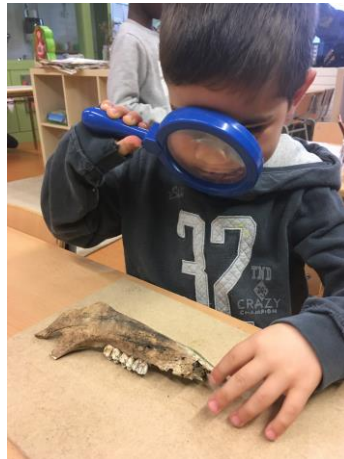
- potser és d'un cocodril?!
- o potser d'un dinosaure?!

Els infants sovint es veuen envaïts per l'emoció dels animals grossos i llunyans i per això vaig demanar a la Laia on l'havien trobat. Ella va respondre "on vam tendar, la mama ho va trobar..." "estava enterrat?" "no a sobre del terra". Per tant, havia de ser algun animal que visqués a casa nostra: al Pirineu! Llavors les propostes van anar canviant i vam acabar decantant-nos pel cabirol. Vam poder parlar de si era un animal carnívor o vegetarià, definint aquests conceptes i pensant què menjàvem nosaltres (el fuet és carn?). Vam buscar informació bàsica a internet: on viu, quant pesen... i vam compartir algunes històries. L'Ornau per exemple, ens va explicar que el seu pare s'havia trobat un senglar amb cries. Vam intercanviar algunes idees sobre el naixement, ja que hi ha animals que naixen d'ous, com els peixos, però vam aclarir que els senglars naixien de la panxa, com nosaltres. I d'aquí ens en vam anar a compartir si dormíem o no al llit dels nostres pares... i és que parlar del naixement, de si vam fer pit o no, ens remet a aquest lloc tan profund i íntim de casa nostra!

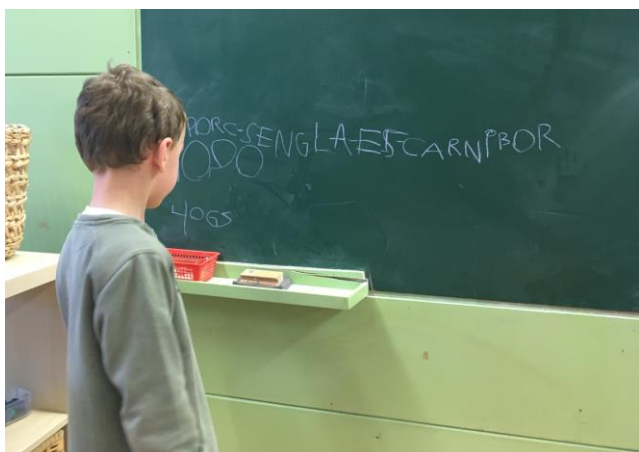
L'endemà vaig portar una balança i vaig escriure a la pissarra una pregunta: «Un cabirol pesa 17kg i nosaltres?» i vaig escriure el nom dels infants a sota amb una línia perquè es poguessin pesar i escriure el seu pes i poder-nos comparar després. Vam pesar al Pol del menjador i tot! Això va generar, en l'Ornau i el David, el joc d'escriure números llarguissims per aconseguir pesar més que el cabirol! Fins que el Marc ho va solucionar escrivint el símbol d'infiní, que és el número més gran de tots!!!

També vaig posar al damunt d'una taula unes lupes perquè poguessin observar amb més detall la mandíbula, que vam demanar a la Laia si podia tornar a dur.

Al cap d'una estona vam recordar que el pare d'en Quim en sap molt d'animals i vam anar a demanar a la Magda, la seva mare i mestra de cicle inicial, si ens podria ajudar. Així va ser, li va fer una fotografia i al cap d'una estona ens va dir que era una mandíbula de porc senglar. A la mateixa vegada que la Laia també ens va dir que també ho havia descobert. Misteri resolt! Ara ja podem buscar més informació sobre l'animal en qüestió. Vam buscar a la *tablet* i vam trobar l'esquelet de l'animal i ens vam fixar que a la mandíbula hi havia una forats més grossos on devien anar els ullals, tan característics dels porcs senglars. I vam comprovar que pesava molt més que un cabirol: els mascles de 70 a 90kg i les femelles entre 40 i 65 kg. Vaig demanar al Marc si ho podia escriure a la pissarra. En Pol pesa com un porc senglar!!!!

En anar a la classe de cicle inicial, l'Oinet, una companya de l'aula, ens va explicar que justament tenia una altra mandíbula a la seva motxilla i ens la va deixar per poder-les comparar. Aquesta era més gran, més blanca, més suau i no tenia el forat de l'ullal.

La investigació va acabar amb l'opció de plasmar al paper tot allò viscut a través dels sentits. I el dibuix va esdevenir al desig de representar altres tipus d'animals, que gràcies a la tablet vam poder apreciar-ne la forma, el color...

Un altre dia el Marc ens va portar un claver de fusta amb forma bolet i vam descobrir que aquell bolet es podia dir de tres maneres diferents! La Nora ens va dir que ella n'hi deia "atrapamosques", el Marc i l'Arnau el coneixien per "reig bord" i jo per "amanita". Els vam buscar tots tres noms a la tablet i vam corroborar que aquell bolet tenia els tres noms, ja que sempre n'apareixia la mateixa imatge! Vam estar parlant dels bolets verinosos i de com la naturalesa ens advertia amb aquells colors tan vius i brillants, perquè els poguéssim veure i no els toquéssim. De la mateixa manera que hi havia granotes i altres animals perillosos amb aquest tipus de colors. Aquell matí hi va haver infants que van jugar a ser animals verinosos o van fer construccions d'escurçons que també n'havíem parlat. Representant i reconstruint

conceptualment tot allò expressat oralment.

Totes aquestes descobertes ens ofereixen oportunitats per descriure les qualitats dels objectes, de comparar, d'ordenar, de fer especulacions, d'imaginar com podria ser, d'escriure, de cercar informació, de preguntar-se... Un seguit de processos molt valuosos posats en marxa en un context molt ric, perquè és real, molt proper als infants i significatiu.

A l'hora que no per tots és el mateix procés d'aprenentatge, ja que a un li suscitarà molt interès i hi dedicarà molta estona i a un altre, que no li interessa tant, hi destinarà una altre temps. I el seu temps l'emprarà en una altra descoberta o en l'exercitació d'una altra capacitat o simplement estarà al costat d'algú, compartint una estona de joc perquè té una necessitat més forta de vincle. I d'aquesta manera, fem front a la diversitat de l'aula, donant temps perquè cadascú faci i desfaci; generant varietat de propostes perquè tothom pugui satisfer les seves inquietuds. I valorant la capacitat d'autoregulació; mica a mica, els infants es van coneixent, van detectant què necessiten en cada moment i miren de satisfer-ho en el context que els oferim.